

«ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΦΩΝΤΑ»

Στον αστερισμό της Φυλλίδας

Το 1905, ανακαλύφθηκε ο αστεροειδής 556 Phyllis, παίρνοντας το όνομά του από τη μυθική πριγκίπισσα της Θράκης Φυλλίδα: Η εγγονή του Ποσειδώνα, πεθαίνοντας από θλίψη καθώς ο αγαπημένος της Δημοφών – γιος του Θησέα, δεν έφθασε εγκαίρως από την Αθήνα για την τέλεση του γάμου τους, μεταμορφώθηκε από τους θεούς σε δένδρο αμυγδαλιάς. Όταν μετά από χρόνια ο Δημοφών επέστρεψε στη Θράκη βρίσκοντας την αγαπημένη του μεταμορφωμένη σε ξερό δέντρο δίχως φύλλα στη μέση του παγωμένου τοπίου, απελπισμένος και γεμάτος τύψεις αγάλιασε τον κορμό της και τότε εκείνη πλημμύρισε ανθούς στη μέση του χειμώνα, νικώντας για πάντα το θάνατο.

Ακολουθώντας ανάμεσα στον ουρανό και τη γη τα ίχνη της εύθραυστης ερωτικής ιστορίας που εμφανίζεται στο δεύτερο βιβλίο του επιστολικού έπους «Ηρωίδες» του Ρωμαίου ποιητή Οβιδίου αλλά και στο έργο του ποιητή Καλλιμάχου, η Κυριακή αποδίδει με ρεαλιστική προσήλωση, με ανατομική σχεδιαστική ακρίβεια και ενδελέχεια τα συστατικά στοιχεία ενός παλίμψηστου και χωρίς διακριτά γεωγραφικά όρια αμυγδαλώνα ανεξερεύνητων συστάδων, που ακροβατεί ανάμεσα στη σύγχρονη αναπαράσταση του Πιερικού τοπίου και το μύθο, ενός ιδεατού τοπίου που μεταπλάθει τη ζωγραφική ουσία σε συνθήκη αθανασίας.

Η ενδοσκοπική ιχνηλάτηση των ημερών βουκολικών πεδίων που δεσπόζουν στον καμβά, στην τρέχουσα ενότητα έργων όπου ο εύγλωττος τίτλος «Περιμένοντας τον Δημοφώντα» εισάγει ήδη το θεατή σε μια ρευστή συνθήκη αναμονής και αιώρησης, αποτελεί συνέχεια μιας πολυετούς εικαστικής εξερεύνησης: στη δουλειά της Κυριακής, η μυσταγωγία της άνοιξης και η κρυφή αύρα της Περσεφόνης, ο αρχετυπικός συμβολισμός του δένδρου, η περισυλλογή των καρπών της γης και η αναζήτηση του απόλυτου, αναστάσιμου κόκκινου στα ελάσσονα πεδινά λιβάδια, η χαμένη και ξανακερδισμένη Άνοιξη και ο νόστος για το διάφανο κάλλος ενός αρχέγονου, γόνιμου και παλλόμενου τοπίου, συμπυκνώνουν την πεμπτουςία των αναζητήσεων της ζωγράφου. Στις νέες συντεταγμένες των έργων της, εξακολουθεί να απεικονίζεται η ποιητική της χλοερής ελληνικής υπαίθρου με τα διαφανή χρώματα των καρπών και της γης, με τα ίχνη των θρύλων, κατοικημένα από άγουρες κοριτσίστικες φιγούρες, οργωμένη από ανεξάντλητες μυρωδιές και κρυφούς χυμούς.

Η πυκνή συνύπαρξη των συμβόλων και των εικονιστικών στοιχείων που χαρακτηρίζουν τη δουλειά της ζωγράφου, η ονειρική χρήση του περιστασιακού έντονου χρώματος, προσεγγίζουν το θέμα της μνήμης της Ελληνικής υπαίθρου με τρόπο μεταφυσικό και ταυτόχρονα παιγνιώδη. Μέσω της εκλεκτικής αναζήτησης της διαφάνειας, της αρμονικής εναλλαγής της τονικότητας της χρωματική γκάμας, του διαλόγου του φωτός και της σκιάς, ο υπαρκτός τόπος της Πιερίας, μετατρέπεται σε έναν αιωρούμενο και ρευστό χιμαιρικό μη-τόπο, που συνομιλεί εκστατικά με τον φωτεινό πυρήνα του μύθου και την αλληγορία.

Ο αστεροειδής 4057 Δημοφών (4057 Demophon), ανακαλύφθηκε μόλις το 1985, συναντώντας τη Φυλλίδα στη διάρκεια μιας φωτεινής νύχτας. Κι εμείς πίσω στη γη, ερχόμενοι αντιμέτωποι με ιλιγγιώδεις αλλαγές, εξακολουθούμε να κοιτάμε τ' αστέρια και να αναζητούμε παρηγορία και συγκίνηση στην τέχνη, ανακούφιση στο όλον της εικόνας, ευφορία στην προοπτική της αντοχής του κάλλους στο διηνεκή χρόνο.

Τρεις Κρητικού
Ιστορικός Τέχνης

Κατερίνη, 2010
Κατάλογος Έκθεσης